

31 Af 171/2013 - 144

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce Skanska, a.s., se sídlem Libalova 1/2348, Praha 4 - Chodov, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, se sídlem, Dlážděná 1003/7, Praha 1, zastoupená Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1; b) Metrostav a.s., se sídlem Koželužská 2450/4, Libeň, Praha 8, zastoupená Mgr. D. H.; c) Subterra a.s., se sídlem Koželužská 2246/5, Libeň, Praha 8, zastoupená Mgr. P. K., o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 7. 2013, č. j. ÚOHS-R127/2013/VZ-11856/2013/310/PSe,

takto:

I. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 7. 2013, č.j. ÚOHS-R127/2013/VZ-11856/2013/310/PSe, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

I. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.420 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 9. 9. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 7. 2013, č. j. ÚOHS/R127/2013/VZ-11856/2013/310/Pse (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 4. 2013, č. j. ÚOHS-S633/2012/VZ-6576/2013/511/Kče. Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že na nabídku vybraného uchazeče podanou v rámci veřejné zakázky „Modernizace trati Rokycany – Plzeň“, ev. č. 207579, je nutno pohlížet jako na nabídku podanou v souladu se zadávací dokumentací veřejné zakázky.

[2] Žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně, v řízení posuzoval návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele veřejné zakázky (osoby zúčastněné na řízení a) – Správy železniční dopravní cesty, státní organizace. Zadavatel uveřejnil dne 14. 2. 2012 ve Věstníku veřejných zakázek pod ev. č. 207579 oznámení o zahájení zadávacího řízení na shora označenou veřejnou zakázku. Jako nejvhodnější nabídka byla rozhodnutím zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky vybrána variantní nabídka uchazeče č. 3/I (sdružení MTS+SBT-MTÚ Rokycany – Plzeň, jehož členy byly obchodní korporace – osoby zúčastněné na řízení b) a c) – Metrostav a.s. a Subterra s.). Proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podal žalobce námítky, které byly zadavatelem dne 22. 10. 2012 odmítnuty. Přezkoumání tohoto rozhodnutí se žalobce domáhal před správním orgánem prvního stupně.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí následujícími námítkami. Předně žalobce namítl, že žalovaný nesprávně a v rozporu s ustanovením § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZVZ“) a § 76 odst. 1 ZVZ posoudil soulad variantních nabídek vybraného uchazeče se zadávacími podmínkami. Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně a v rozporu s ustanovením § 6 ZVZ posoudil postup hodnotící komise, která dostatečně neodůvodnila nevyřazení variantních nabídek vybraného uchazeče a že žalovaný nesprávně a v rozporu s ustanovením § 6 ZVZ a zásadou nediskriminace posoudil změny požadavků zadavatele v průběhu zadávacího řízení. Závěrem žalobce namítl porušení svých procesních práv.

[4] V rámci první žalobní námítky žalobce uvedl, že podmínkou pro předložení variantní nabídky bylo její zpracování v souladu s formálními a obsahovými náležitostmi projektu stavby dle Směrnice SŽDC č. 11/2006 a předložení řešení provázání variantní nabídky a navazujících objektů a provozních souborů na úrovni projektu stavby. Uvedené požadavky opakovaně zadavatel potvrdil i v dodatečných informacích k zadávacím podmínkám (Odpověď na dotazy dodavatelů č. 15 ze dne 9. 5. 2015, dotaz č. 4). Žalobce namítl, že Většinové stanovisko (ze dne 13. 9. 2012) zpracované odbornými poradci hodnotící komise obsahuje závěr, že podrobnost zpracování variantních nabídek vybraného uchazeče je v rozporu s ustanovením zadávací dokumentace i poskytnutými dodatečnými informacemi. V řízení před žalovaným byl soulad nabídek se zadávací dokumentací ověřován prostřednictvím znaleckého posudku, který vypracovalo Vysoké učení technické v Brně, Fakulta stavební, jako znalecký ústav (číslo posudku 43/2012, ze dne 22. 1. 2013). Žalobce ve vztahu ke znaleckému posudku namítl,

že závěry znalce nemohou být správné a řádně podložené, protože posuzoval soulad nabídek pouze z hlediska funkčních požadavků, a žalovaný proto opřel své rozhodnutí o nesprávně zjištěný skutkový stav. Ve vztahu ke znaleckému posudku žalobce dále namítl, že je nepřezkoumatelný, neboť absentuje jakékoliv odůvodnění závěrů znalce, a, ačkoliv na to upozorňoval v řízení před žalovaným, nebylo za této situace přistoupeno ke zpracování revizního znaleckého posudku. Závěr žalovaného, že variantní nabídky vybraného uchazeče měly splňovat toliko funkční požadavky projektu stavby, svědčí dle žalobce o chybné interpretaci zadávací dokumentace a je v příkrém rozporu s postupem samotného zadavatele.

[5] V případě ostatních námitek uvedl žalobce zejména to, že zadavatel byl povinen v případě pochybností o souladu variantních nabídek se zadávací dokumentací dostatečně odůvodnit, proč takovou nabídku nakonec vyhodnotil jako odpovídající tak, aby se s důvody rozhodnutí mohli seznámit i ostatní uchazeči. Dále, že zadavatel v rozporu s § 76 ZVZ a v rozporu s požadavkem transparentnosti a nediskriminace netrval na splnění jasně a srozumitelně pro všechny ostatní uchazeče stanovených zadávacích podmínek. Zároveň žalobce považoval za porušení svých procesních práv tu skutečnost, že mu nebyly zpřístupněny příslušné části variantních nabídek vybraného uchazeče, a to ani podle § 38 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Argumentaci žalovaného, že variantními nabídkami nebyl prováděn důkaz, neboť k posouzení shody byl ustanoven znalec, považoval žalobce za alibistickou a nesprávnou, neboť uvedené listiny byly podklady jiného důkazu a není tedy žádný rozumný důvod, aby se s těmito „prvotními důkazy“ nemohl žalobce seznámit. Zpřístupnění variantních nabídek považoval žalobce za o to naléhavější v případě absence odůvodnění znaleckého posudku.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[6] Žalovaný se ve věci vyjádřil podáním ze dne 14. 11. 2013, ve kterém uvedl následující.

[7] K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že potvrdil závěr prvostupňového rozhodnutí, že návrhy variantních řešení podané vybraným uchazečem v jeho nabídkách byly zpracovány v souladu s požadavky na varianty nabídky specifikovanými zadavatelem v zadávacích podmínkách, přičemž k tomuto závěru žalovaný dospěl po porovnání znění bodu 19.3 Směrnice č. 11/2006 s variantními nabídky vybraného uchazeče. Žalovaný konstatoval, že směrnice byla zadavatelem vypracována toliko pro specificky vymezenou technologii ražby tunelů „novou rakouskou tunelovací metodou“ (dále také „NRTM“) a každá jiná technologie ražby tunelů není dle názoru žalovaného striktně dodržet formální a obsahové náležitosti nabídky dle jednotlivých ustanovení směrnice a jednotlivá ustanovení směrnice se na odlišné technologie ražby, než kterou směrnice výslovně předpokládá, nemohou vztahovat.

[8] Právě pro tyto případy odlišných technologií ražby tunelů pak zadavatel výslovně v zadávací dokumentaci *Díl 3 - Technické podmínky, Část 2 - Zvláštní technické podmínky, část Tunel Ejovice (bod 6.2) Variantní řešení* nabídky stanovil, že „variantní řešení zhotovitel předloží v podrobnosti zpracování ražby, definitivního ostění a umístění technického vybavení na úrovni projektu stavby. Variantní řešení musí splňovat funkční požadavky projektu stavby a musí být minimálně ve stejné kvalitě nebo vyšší než je projekt stavby“. V tomto ohledu jde tedy o stanovení požadavků zadavatele sui generis pro zpracování nabídek, které využití nové rakouské tunelovací metody neplánují. Směrnice byla pro takové nabídky pouze měřítkem nepřímým stanovícím „úroveň projektu stavby“, a to tak, že „variantní řešení musí splňovat funkční požadavky projektu stavby a musí být minimálně ve stejné kvalitě nebo vyšší než je projekt stavby“.

[9] A právě pro posouzení skutečnosti, zda variantní nabídky vybraného uchazeče jsou či nejsou zpracovány v souladu s požadavky na varianty nabídky, specifikovanými zadavatelem v zadávacích podmínkách, ustanovil žalovaný znalce. Otázky položené znalci dle žalovaného zcela vystihují podstatu věci. K posouzení souladu variantních nabídek vybraného uchazeče se zadávacími podmínkami tak dle názoru žalovaného došlo správně, resp. ve správném ohledu.

[10] Žalovaný nesouhlasil ani s názorem, že by chybně interpretoval zadávací dokumentaci, neboť v odpovědi zadavatele na dodatečné dotazy dodavatelů č. 15, dotaz 4, ze dne 9. 5. 2012 nezaznívá žádná informace, která by změnila požadavky stanovené bodem 19.3 nebo bodu 6.2 zadávací dokumentace. Zpracování variantní nabídky „do stejné úrovně“ se přitom váže na „obsahovou náplň“ definovanou dle přílohy č. 2 směrnice a pro jiné technologie než NRTM stanoví příloha č. 2 směrnice toliko obecné požadavky na obsah zpracovaného projektu. Podrobnost zpracování těchto obecných požadavků na obsah je vedle toho stanovena bodem 19.3 nebo bodu 6.2 zadávací dokumentace „tak, aby splňovaly funkční požadavky projektu“. Dále má žalovaný za to, že pokud si hodnotící komise vytváří názor na věc postupně, neznamená to, že jde o porušení zásady transparentnosti.

[11] V případě tvrzené změny požadavků zadavatele v průběhu zadávacího řízení žalovaný poukázal na žalobcovu zaměňování požadavků zadavatele vyjádřených zadávacími podmínkami jednak pro nabídky plánující použití NRTM a jednak pro variantní nabídky, které použít této metody neplánují. Pro nabídky, které z důvodu odlišné technologie nebylo možné zpracovat přesně podle směrnice, byla směrnice toliko obsahovým vodítkem k jejich zpracování. Zadavatel podle žalovaného nestanovil požadavky na podrobnosti zpracování variantního řešení na úrovni projektu stavby tak, aby byly stejné, jako požadavky stanovené směrnicí pro případ použití nové rakouské tunelovací metody, nýbrž aby byly porovnatelné.

[12] Žalovaný nesouhlasil ani s porušením procesních práv žalobce, neboť napadené rozhodnutí své závěry neopírá o obsahy nabídek, nýbrž o závěry znalce, části nabídek obsahující obchodní tajemství nebyly důkazy, o něž by žalovaný opíral své závěry, a to ani v prvostupňovém, ani v napadeném rozhodnutí.

[13] Žalobce v replice ze dne 21. 2. 2013 setrval na svých námitkách. V případě Směrnice č. 11/2006 nad rámec žaloby uvedl, že názor žalovaného, že se v případě odlišných variant ražby jedná pouze o obsahové vodítko, není správný, neboť by zcela postrádalo smysl např. ustanovení E.1.7. přílohy č. 2 Směrnice, ze kterého naopak vyplývá, že Směrnice představuje univerzální vodítko pro přípravu dokumentace výstavby tunelu jakoukoliv metodou. I u otázek, které v případě variantní nabídky bylo nutné řešit odlišně od směrnice (např. tunelové výklenky), měla být variantní nabídka zpracována tak podrobným způsobem, který korespondoval s úrovní zpracování projektu stavby. Ve vztahu ke znaleckému posudku ze dne 22. 1. 2013 uvedl, že neodpovídá na otázku, zda variantní nabídky odpovídají požadované kvalitě zpracování dokumentace nabídky a navíc postrádá jakékoliv odůvodnění, ze kterého by bylo patrné, jakým způsobem přistoupl znalec k posouzení variantních nabídek. K procesnímu postupu žalovaného namítl, že bez možnosti nahlédnout do nabídek vybraného uchazeče byl fakticky znemožněn přezkum znaleckého posudku. Vyjma vybraného uchazeče, zadavatele a znalce totiž nikdo neví, jak

podrobně byly variantní nabídky zpracovány.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[14] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[15] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[16] Základem posouzení věci zdejší soudem je zhodnocení postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu. Základní otázkou, kterou se v rámci zjišťování skutkového stavu správní orgán prvního stupně a žalovaný zabývali, byl soulad variantních nabídek vybraného uchazeče se zadávací dokumentací včetně směrnice č. 11/06. Správní orgán prvního stupně k hodnocení souladu variantních nabídek se zadávací dokumentací ustanovil znalce a v navazujícím hodnocení vycházel pouze a jedině ze znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavem VUT v Brně, fakulta stavební. Tento postup následně aprobovali žalovaní.

[17] Soud již v tomto okamžiku hodnocení nyní posuzované věci na základě první žalobní námítky dospěl k závěru, že tento způsob zjištění skutkového stavu nebyl v obecné rovině vhodný, resp. dostatečný.

[18] Nevhodnost, resp. nedostatečnost spočívá především v tom, že obě rozhodnutí správních orgánů vzbuzují pochybnosti o tom, zda se vůbec správní orgány seznámily s obsahem variantních nabídek vybraného uchazeče, což považuje soud za elementární krok přezkumu souladu variantních nabídek se zadávací dokumentací. Je totiž zcela absurdní představa, že by správní orgány rozhodovaly o souladu variantních nabídek se zadávací dokumentací, aniž by byly podrobně seznámeny s obsahem variantních nabídek a zadávací dokumentací, neboť pouze poté, co se správní orgán seznámí s posuzovanými otázkami, je schopen naformulovat případné znalecké otázky, na které má znalec odpovědět.

[19] V případě opačném, tedy při formulaci znaleckých otázek bez podrobné znalosti zkoumaného problému, nelze postupovat jinak, než zadat znalci zcela obecnou otázku, zda jsou variantní nabídky v souladu se zadávací dokumentací, nicméně na tuto otázku nemá odpovědět znalec, ale správní orgán. Pouze Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je oprávněn k takovému závěru, resp. po tomto správním orgánu účastník řízení chtěl autoritativní rozhodnutí o souladu nabídek a zadávací dokumentace. Správní orgán prvního stupně způsobem zadáním znaleckého posudku fakticky přenesl rozhodnutí na znalecký ústav a jeho názor následně převzal. Přitom je třeba zásadně zdůraznit, že znalecký posudek je pouze jedním z důkazů, které má rozhodující orgán ke zjištění skutkového stavu shromáždit. Znalci by měly být kladeny pouze takové otázky, které povedou k následnému utvoření si názoru na otázky, které pro nedostatek odborných znalostí není schopen zodpovědět si správní orgán sám. V souzené věci v této souvislosti je do očí bijící poslední strana znaleckého posudku (č. 11), kde pod bodem C. znalec konstatuje, že „předmětem vypracovaného znaleckého posudku bylo zhodnocení postupu zadavatele (SŽDC) při zadávání veřejné zakázky „Modernizace tratí Rokycany – Pízeň.“ Uvedená rezignace na vlastní zjišťování a tvorbu vlastních závěrů je bohužel častým nešvarem zadávání znaleckých posudků obecně.

[20] Zároveň při procesním postupu, který uplatnil správní orgán prvního stupně a žalovaný ve věci samé, nebylo umožněno žalobci jakkoliv se účinně a reálně bránit proti závěrům znalce, např. prostřednictvím vypracování vlastního posouzení.

[21] Správní orgány ve shodě uvádějí, že variantní nabídky nebyly důkazními prostředky. Jinými slovy, i pokud by byly správní orgány s obsahem a podrobnostmi variantních nabídek seznámeny, nemohly takto zjištěné informace promítnout do obsahu prvostupňového ani napadeného rozhodnutí. Vznikla tak procesní situace, kdy fakticky jediným subjektem (mimo vybraného uchazeče a zadavatele), který byl s obsahem variantních nabídek seznámen a který mohl pracovat s informacemi, které byly ve variantních nabídkách obsaženy, byl znalecký ústav. (Soud pouze na okraj poukazuje na tu skutečnost, že při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu, který byl u jednání zástupcem žalovaného označen za úplný a obsahující veškeré listiny, které měl jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný při svém rozhodování k dispozici, a přesto obsahem takto poskytnutého správního spisu nebyla ani zadávací dokumentace, ani dotčené variantní nabídky. Proto ani soud neměl tu příležitost a možnost seznámit se s obsahem variantních nabídek.) Ve světle tohoto zjištění se soud zaměřil na vypracování a obsah znaleckého posudku.

[22] Z obsahu správního spisu, a to konkrétně z „Vyjádření vybraného uchazeče ke skutečnostem tvořící jeho obchodní tajemství“ ze dne 23. 4. 2013, č. j. D5/092/13/dh, vyplývá, že obsah obou variantních nabídek vybraného uchazeče byl v rozsahu několika tisíc stran (každá nabídka). Rozsah zadávací dokumentace není soudy znám, neboť tato nebyla předložena v rámci správního spisu. Samotná Směrnice č. 11/06 má rozsah cca 240 stran. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že znaleckému ústavu byla na vypracování znaleckého posudku uložena lhůta jeden měsíc (srov. usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 12. 2012, č. j. ÚOHS-S633/2012/VZ-23254/2012/511/KČe).

[23] Znalci byly položeny následující otázky:

1. Nevyklučují požadavky na způsob vypracování variantního řešení, stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci (s přihlédnutím k obsahu dodatečných informací k zadávacím podmínkám), možnost navrhnout variantně i jinou technologii ražby a výstavby definitivního ostění tunelu než technologii

NRTM (např. technologií ražby TBM nebo kombinací metod NRTM a TBM)?

Pokud uvedené požadavky zadavatele vylučují podání nabídky na jinou

technologii ražby a výstavby definitivního ostění tunelu než technologii

NRTM, tak z jakého důvodu.

2. Pokud bylo možné, při dodržení všech požadavků zadavatele na vypracování

návrhu variantního řešení stanovených zadavatelem v zadávacích podmínkách,

navrhnout variantně i jinou technologii ražby a výstavby definitivního ostění

tunelu – jsou v takovém případě návrhy variabilních řešení, podané uchazečem

Metrostav, tj. varianta nabídky č. I – TBM a varianta nabídky č. II. –

TBM+NRTM, zpracovány v souladu s požadavky na varianty nabídky,

specifikovanými zadavatelem v zadávacích podmínkách?

[24] Znalec vypracoval znalecký posudek v rozsahu deset stran. Na první otázku odpověděl znalec tak, že „... *zadávací dokumentace*“ i její rozšiřující „*Dodatečné informace*“ **NEVYLUČUJÍ** možnost podání variantního návrhu jiné technologie ražby a výstavby definitivního ostění předmětného tunelu ...“

[25] Již v případě první otázky a odpovědi na ní má soud za to, že tak, jak znalec odpověděl, je buď odpověď na zadanou otázku nepřesná, případně pokud měla otázka směřovat k uvedené odpovědi, pak byla zcela zbytečná.

[26] V případě nepřesné odpovědi vychází soud ze znění otázky, kdy se správní orgán prvního stupně dotazoval znalce, zda „*nevylučují požadavky na způsobu vypracování variantního řešení...možnost navrhnout variantně i jinou technologii ražby...*“. Soud má za to, že správní orgán prvního stupně ze zadávací dokumentace byl sám schopen dovodit, že zadavatel připustil možnost variantních nabídek, které budou vycházet z jiné technologie ražby, nicméně se dotazoval znalce, zda **požadavky na vypracování** tohoto umožněného variantního řešení (fakticky) neznemožňují předložení nabídky variantního řešení. Na takto chápanou otázku znalec neodpovídá vůbec.

[27] Závěry znalce vycházejí z analýzy (citovaného) obsahu zadávací dokumentace a tzv. dodatečných informací a znalec konstatuje, že ani jeden z těchto podkladů nevylučují variantní nabídky. V případě, že správní orgán prvního stupně chtěl po znalci, aby mu odpověděl, zda zadávací dokumentace a tzv. dodatečné informace vylučují podání variantní nabídky, pak je taková otázka přesně příkladem rezignace na vlastní zjišťování skutkového stavu správním orgánem, neboť k „analýze“ zadávacích podmínek, kterou provedl znalec na str. 5 – 8 znaleckého posudku, a která spočívala ve vyhledání jednotlivých ustanovení zadávací dokumentace a dodatečných informací, které se týkaly variantních řešení, nejsou třeba žádné odborné znalosti, kterými by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nedisponoval.

[28] Je třeba rozlišovat mezi zjišťováním toho, zda zadávací dokumentace připouští formálně variantní nabídku (a tento závěr si může bez hlubších technických znalostí učinit sám Úřad pro ochranu hospodářské soutěže), nebo zda zadávací dokumentace nastavuje pro variantní řešení podmínky tak, že byť je formálně připouští, tak fakticky je vylučuje (k přijetí takového závěru mohou být třeba odborné znalosti, kterými Úřad nedisponuje). Vypracovaný znalecký posudek předkládá ale pouze důvody (pro) a závěr, že jsou připuštěny variantní nabídky. Tento závěr ale není pro věc vůbec relevantní a konečně možnost podání variantních nabídek nebyla ani předmětem sporu.

[29] V případě druhé otázky znalec odpověděl, že „*Oba návrhy variantních řešení podané uchazečem Metrostav (...)* jsou zpracovány v souladu s požadavky na varianty nabídky, které jsou specifikovány zadavatelem v zadávacích podmínkách.“ K tomuto závěru znalec dospěl poté, co se nejprve vyjádřil k technické problematice různých metod ražby s ohledem na jejich ekonomickou výhodnost vzhledem k délce raženého tunelu, a následně ve čtyřech bodech provedl „diskusi k dotazu č. 2“.

[30] Druhá otázka byla, s ohledem na její zadání a s ohledem na následný procesní postup správního orgánu prvního stupně a žalovaného, klíčovou částí znaleckého posudku. Její zodpovězení zabralo znalci cca 1,5 strany znaleckého posudku.

[31] Podle [§ 13 odst. 2](#) vyhlášky č. [37/1967 Sb.](#), k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, uvede v posudku znalec popis zkoumaného materiálu, popřípadě jevů, souhrn skutečností, k nimž při úkonu přihlížel (nález), a výčet otázek, na které má odpovědět, s odpověďmi na tyto otázky (posudek).

[32] Klíčové součásti znaleckého posudku jsou především nález a posudek v užším slova smyslu. Soud na tomto místě musí nutně odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým bylo argumentováno i v řízení o rozkladu před žalovaným, a to rozhodnutí ze dne 13. 4. 2010, č. j. [2 Afs 3/2010-98](#), ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*I při hodnocení znaleckého posudku o ceně nemovitostí soudem je přitom nutné požadovat, aby závěry posudku byly nálezitě odůvodněny a podloženy, aby bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat, aby závěry posudku nebyly v rozporu s výsledky ostatních důkazů, a aby odůvodnění znaleckého posudku odpovídalo pravidlům logického myšlení. Přitom „(a)by soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru.“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. [22 Cdo 1810/2009](#), in: [www.nsoud.cz](#)).*“

[33] Krom uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu považuje zdejší soud za vhodné doplnit citací rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. [22 Cdo 1810/2009](#), která byla uvedena v citovaném rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu. Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že „**Znalecký posudek** ve smyslu občanského soudního řádu je jedním z mnoha důkazních prostředků, byť je svou povahou nezastupitelný. Formální náležitosti znaleckých posudků jsou stanoveny v § 13 odst. 2 až 6 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, podle kterého znalecký posudek musí mimo jiné obsahovat souhrn skutečností, k nimž znalec při úkonu přihlížel, a posudek (v užším slova smyslu), tj. odpovědi na otázky, na které měl znalec odpovědět. To platí i pro znalecký posudek podávaný ústně do protokolu. Znalecký posudek (§ 125, § 127 o. s. ř.) soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle § 132 o. s. ř., odborné závěry v něm obsažené však hodnocení soudem podle § 132 o. s. ř. nepodléhají. **Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlídnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení.** Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru (k tomu srov. rozhodnutí č. 47 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1955).“ [pozn.: zdůraznění provedeno krajským soudem].

[34] Závěry žalovaného ve vztahu k předmětnému posudku, které jsou obsaženy v napadeném rozhodnutí v bodech 55. až 61. jsou natolik nepřesné až vadné, že napadené rozhodnutí nemůže obstát.

[35] Jestliže v bodu 55. napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí, že je znalecký posudek v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, a to mimo jiné i s odkazem na obchodní tajemství, tak zdejší soud tento názor žalovaného zásadně nesdílí. Žalovaný v citovaném bodě napadeného rozhodnutí odkazuje na to, že z tzv. Diskuse k dotazu č. 2, resp. z jejích dílčích částí, lze seznat, ze kterých zjištění znalec vyšel, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah ke svému závěru došel. Nic takového ale z citované části znaleckého posudku nevyplývá. Naopak, uvedená část znaleckého posudku obsahuje dílčí závěry znalce, ze kterých nelze vůbec zjistit, jak k těmto dílčím závěrům znalec dospěl. Odpověď posuzovatele na Dotaz č. 2 uvedená pod bodem B.4. je následně jen syntézou uvedených dílčích závěrů. To ale vůbec neznamená, že tyto dílčí závěry samy o sobě obsahují bližší odůvodnění. Odpovědi na Dotaz č. 2. Bod a) Diskuse pouze jinými slovy vyjadřuje vlastní Odpověď na Dotaz č. 2; bod b) Diskuse konstatuje, že variantní nabídky nemění funkčnost žádaného zařízení a jsou dostatečné pro účely dokumentace pro zadání stavby, bod c) Diskuse konstatuje soulad s funkčními požadavky projektu stavby a bod d) Diskuse se vyjadřuje k technickému stupni, životnosti atd. variantních řešení, což vůbec nemá vztah k dané znalecké otázce.

[36] Z uvedených bodů Diskuse je jasně patrné, že znalec nikde nedefinuje, jaké měly být podle jeho názoru požadavky zadávací dokumentace na variantní nabídky (a nedefinoval je ani správní orgán prvního stupně při zadání posudku) a neuvádí ani obsah variantních nabídek, byť by tento byl v omezené formě respektující obchodní tajemství vybraného uchazeče. Přitom otázka, co vlastně byly požadavky zadávací dokumentace, byla jednou ze základních jak v řízení před správními orgány, tak i před soudem. Nelze tedy z posudku vůbec zjistit, co znalec porovnával s čím, jen je předkládán závěr, že dvě blíže neznámé veličiny (požadavky zadavatele a variantní nabídky) byly porovnány blíže neznámým způsobem a po bližší neupřesněných a nepopsaných úvahách, znalec konstatuje jejich shodu. K tomu lze pouze na okraj citovat žalobou napadené rozhodnutí v bodu 55. „Pro účely zodpovězení dotazu Úřadu č. 2, zda návrhy variantních řešení, podané vybraným uchazečem byly zpracovány v souladu s požadavky na variantní nabídky, specifikovanými zadavatelem v zadávacích podmínkách, se tento postup znalce jeví jako zcela dostačující a adekvátní.“ Jakkoliv se žalovanému tento postup znalce jeví dostačující a adekvátní, tak soud tento názor s ohledem na shora uvedené jak vyhláškou, tak judikaturou požadované náležitosti znaleckého posudku považuje za nesprávný. Znalecký posudek ke klíčové otázce neobsahuje žádné relevantní zdůvodnění, které by mohlo poskytnout správnímu orgánu, žalovanému, a konečně i soudu jakékoliv vodítko, které by mohlo sloužit k porovnání znaleckého posudku s ostatními listinnými důkazy, zejména pak s již citovaným Většinou stanoviskem vypracovaným pro Hodnotící komisi a navazujícími vyjádřeními (Ing. G., případně společností SUDOP a Mott MacDonald). Zároveň znalecký posudek vypracovaný uvedeným způsobem neumožnil žádnou věcnou diskusi nad jeho obsahem, případně možnost zpracování oponentního znaleckého posudku, nebo alespoň zpracování odborného názoru, tedy jakoukoliv adekvátní procesní reakci ze strany účastníka řízení.

[37] Zároveň ani další odůvodnění rozkladu k uvedenému znaleckému posudku nemůže obstát. Jestliže žalovaný uvádí, že pokud znalec posuzoval soulad variantních nabídek z hlediska splnění funkčních požadavků, pak je to přesně to, co bylo úkolem znaleckého zkoumání, tak zdejší soud v zadání znaleckého posudku nevidí podklad pro tento závěr. Dotaz č. 2 nikde ve svém textu neobsahuje pojem „funkční požadavky“ ani neobsahuje požadavek na zhodnocení shody variantních nabídek s „funkčními požadavky“. Závěr, že zadávací dokumentace požaduje v případě podání variantních nabídek pouze shodu s „funkčními požadavky“ je pouze setvalým názorem správního orgánu prvního stupně a žalovaného a žalovaný i správní orgán prvního stupně interpretují zcela nedostatečné závěry znaleckého posudku plně v intencích tohoto svého, blíže neodůvodněného závěru.

[38] Jestliže žalovaný v rozhodnutí o rozkladu odkazuje v této souvislosti na body 48. až 52. a bod 56. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je třeba konstatovat, že se jedná v podstatě o rekapitulaci obsahu zadávací dokumentace a dodatečné informace, bez vlastního hodnocení správního orgánu prvního stupně. V případě hodnocení, zda musely splňovat variantní nabídky vybraného uchazeče formální náležitosti zpracování do stupně Projekt, vychází správní orgán prvního stupně z listin, které byly předloženy Hodnotící komisi. Závěr znalce, proč hodnotil pouze funkční požadavky a nikoliv obsahovou úroveň zpracování, není znám, neboť znalec svůj posudek neodůvodnil.

[39] Správní orgány tedy na jedné straně vychází ze zpráv pro Hodnotící komisi a na druhé straně z bližší neodůvodněného posudku, aniž by fakticky prezentovaly vlastní hodnocení zadávací dokumentace a podmínek pro vypracování variantních nabídek. Soud má jednoznačně za to, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, by měli být schopni jasně definovat formální podmínky zadávací dokumentace a být schopni reagovat na případné námítky žalobce. V případě, že hodnocení toho, zda variantní nabídky mohly být s ohledem na jinou technologii ražby zpracovány po formální stránce do stejné úrovně jako při požadované technologii NRTM a způsobem odpovídajícím Směrnici č. 11/2006, vyžadovalo zvláštní znalost, tak k této otázce měl být zpracován znalecký posudek, který by jasně odpověděl na to, jakým způsobem vůbec mohly být nabídky zpracovány, a následně v návaznosti na to, zodpovězena (být i znalcem) otázka, zda tyto variantní nabídky naplňují podmínky zadávací dokumentace.

[40] Nikde v textu rozhodnutí se ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný nevypořádávají beze zbytku jasným způsobem s tím, že Dodatečné informace zadavatele – Odpovědi č. 15 na zasláné dotazy dodavatelů k dotazu č. 4 jasně uvádějí bez jakýchkoliv pochybností, že „Projektová dokumentace, která je součástí zadávací dokumentace je v souladu se Směrnicí SZDC č. 11/2006 zpracována ve stupni „projekt (P)“ jehož obsahová náplň je součástí přílohy č. 2 k této Směrnici. Případné variantní řešení pak musí být zpracováno do stejné úrovně, v jaké je projektová dokumentace v zadávací dokumentaci tj. do stupně „projekt“. Z toho důvodu se zadavatel nedomnívá, že v případě předložení variantního řešení bude hodnotit nesrovnatelná řešení.“

[41] Jak již bývá v posledních případech posuzovaných u zdejšího soudu pravidlem, správní spis byl žalovaným předložen bez zadávací dokumentace. V souzené věci dokonce nejsou obsahem správního spisu ani kopie dílčích částí zadávací dokumentace, které by mohly podpořit závěry žalovaného a správního orgánu prvního stupně, že postačovalo zpracování variantních nabídek pouze v rozsahu prokazujícím naplnění funkčních předpokladů stavby. Pokud soud vycházel z několika torz projektové dokumentace (příloha č. 7 návrhu na přezkoumání úkonu zadavatele a nekontextové citace zadávací dokumentace obsažené ve znaleckém posudku), tak nutně musel dospět k závěru, že tvrzení o dostatečnosti splnění funkčních požadavků stavby není zcela jednoznačné. Naopak, některé citace jasně směřují ke společnému naplnění jak formálních, tak i věcných kritérií variantních nabídek – např. citace obsažené ve znaleckém posudku – a to citace zadávací dokumentace Díl 3, část 2, čl. 6.4, str. 82 „Variantní řešení zhotovitel předloží v podrobnosti zpracování ražby, definitivního ostění a umístění technického vybavení na úrovni projektu stavby. Variantní řešení musí splňovat funkční požadavky projektu stavby a musí být minimálně ve stejné kvalitě nebo vyšší než je projekt stavby.“, obdobně citace zadávací dokumentace, Část 1 – Pokyny pro dodavatele - čl. 19.4, str. 26, příp. zadávací dokumentace Díl 3, část 2, čl. 6.6, str. 83. Soud z uvedených důvodů nemohl ověřit tvrzení správního orgánu prvního stupně, že „Zadavatel také v zadávacích podmínkách neuvádí, že návrh variantního řešení musí mít formálně obsahově přesnou strukturu či skladbu projektu stavby ve smyslu přílohy č. 2 Směrnice.“, nicméně již s ohledem na shora citovanou Odpověď č. 15 se jeví tento závěr nepřesvědčivý, neboť jak má být chápáno vyjádření zadavatele, že „Případné variantní řešení pak musí být zpracováno do stejné úrovně, v jaké je projektová dokumentace v zadávací dokumentaci tj. do stupně „projekt“.“, když navíc předchozí věta téže odpovědi výslovně odkazuje na obsah přílohy č. 2 Směrnice č. 11/2006.

[42] Jelikož bylo žalobou napadené rozhodnutí prioritně opřeno o znalecký posudek, který zdejší soud shledal jako zcela nedostatečný, tak nemůže žalobou napadené rozhodnutí obstát.

[43] V případě zbývajících žalobních námitek dospěl soud k následujícím závěrům.

[44] V případě námítky, že žalovaný nesprávně a v rozporu s ustanovením § 6 ZVZ a zásadou nediskriminace posoudil změny požadavků zadavatele v průběhu zadávacího řízení, odkazuje soud na výše uvedené, neboť hodnocení důrazu na splnění pouze funkčních požadavků je úzce spojené s vypracovaným znaleckým posudkem. Soud již uvedl, že hodnocení jak správního orgánu prvního stupně, tak žalovaného stran dostatečnosti splnění pouze funkčních požadavků stanovených Směrnicí, není nikde v rozhodnutí adekvátně odůvodněno a naopak z toho, co je obsahem správního spisu, má soud o správnosti takového hodnocení závažné pochyby. Nicméně, jak již soud uvedl, zadávací dokumentace ani její příslušná část nebyla součástí správního spisu, který byl postoupen zdejšímu soudu, ačkoliv zástupce žalovaného při jednání soudu jasně uvedl, že spis byl soudu postoupen v rozsahu, ve kterém byl k dispozici správnímu orgánu. O tom, že zadávací dokumentace byla součástí správního spisu, svědčí mimo jiné to, že je jednak uvedena v seznamu správního spisu (bez uvedených dat zařazení a vrácení) a dále Interní sdělení adresované místopředsedkyni žalovaného pověřené řízením SVZ ze dne 20. 1. 2014, č. j. ÚOHS-14480/2013/310/JNS, dle kterého byla správnímu orgánu prvního stupně zadávací dokumentace vrácena. Z uvedeného interního sdělení je patrné, že zbytek správního spisu byl poslán zdejšímu soudu k tomuto řízení.

[45] Jelikož nebyl soudu zjevně postoupen správní spis v plném rozsahu, a to s plným vědomím žalovaného, ačkoliv byl k předložení úplného správního spisu žalovaný vyzván a ačkoliv následně žalovaný tvrdil, že spis byl postoupen v plném rozsahu, nelze než konstatovat, že v otázce hodnocení, zda zadavatel veřejné zakázky od počátku požadoval pouze splnění funkčních požadavků stavby dle Směrnice č. 11/2006, nemá rozhodnutí žalovaného oporu v předloženém správním spise.

[46] Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně a v rozporu s ustanovením § 6 ZVZ posoudil postup hodnotící komise, která dostatečně neodůvodnila nevyřazení variantních nabídek vybraného uchazeče. K této žalobní námitce soud konstatuje, že podle ustanovení § 76 odst. 1 ZVZ je posouzení nabídek uchazečů z hlediska splnění požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách plně v kompetenci hodnotící komise. Podle právního názoru zdejšího soudu pak pokud hodnotící komise posoudí nabídku uchazeče jako splňující požadavky zadavatele, zákon o veřejných zakázkách ani ustálená judikatura správních soudů hodnotící komisí neukládá v protokolech z jednání či ve zprávě o posouzení a hodnocení uvádět důvody, proč nebyla nabídka vyřazena. Povinnost uvést odůvodnění se totiž vztahuje toliko na případ vyřazení nabídky (srov. ustanovení § 76 odst. 6 věta třetí ZVZ – „Vyloučení uchazeče, včetně důvodů vyloučení, zadavatel uchazeči bezodkladně písemně oznámí.“ ve vazbě na § 80 odst. 1 ZVZ). Zdejší soud k této námitce shrnuje, že pokud hodnotící komise neměla v posuzovaném případě v rámci posouzení nabídek pochybností a dospěla k závěru, že variantní nabídky vybraného uchazeče byly podány v souladu se zadávacími podmínkami, není zákonného důvodu, proč by měla hodnotící komise toto své rozhodnutí zdůvodňovat. Z tohoto důvodu nelze postup hodnotící komise, který byl potvrzen správními orgány, považovat za netransparentní ve smyslu ustanovení § 6 ZVZ. Závěry žalovaného uvedené v bodech 66. – 71. napadeného rozhodnutí jsou tak správné a tato žalobní námitka je neúvodná.

[47] Závěrem žalobce namítl porušení svých procesních práv, přičemž žalobce považoval za porušení svých procesních práv zejména tu skutečnost, že mu nebyly zpřístupněny příslušné části variantních nabídek vybraného uchazeče, a to ani podle § 38 odst. 6 správního řádu. Argumentací žalovaného, že variantními nabídkami nebyl prováděn důkaz, neboť k posouzení shody byl ustanoven znalec, považoval žalobce za alibistickou a nesprávnou, neboť uvedené listiny byly podklady jiného důkazu a není tedy žádný rozumný důvod, aby se s těmito „prvotními důkazy“ nemohl žalobce seznámit. Zpřístupnění variantních nabídek považoval žalobce za o to naléhavější v případě absence odůvodnění znaleckého posudku.

[48] Podstata argumentace žalovaného, stejně jako správního orgánu prvního stupně, opírající se o to, že neexistovala povinnost správního orgánu umožnit žalobci nahlížení do spisu (do variantních nabídek), jelikož jimi správní orgán prvního stupně neprováděl dokazování a nedopadá proto na věc ustanovení § 38 správního řádu, je formálně zcela v souladu se zákonem, neboť skutečně ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný variantní nabídky formálně jako důkaz nepoužili. V

tomto smyslu nelze shledat porušení procesních práv žalobce.

[49] Zároveň nelze v obecné rovině akceptovat ani úvahu žalobce, že podklady pro zpracování znaleckého posudku jsou vždy jakými „prvotními“ důkazy, se kterými má právo seznámit se účastník řízení podle § 38 správního řádu stejně jako s důkazy jako takovými. Podstata znaleckého posudku nespočívá vždy v přezkoumání listin, které jsou součástí správního spisu a na které by bylo lze nahlížet jako na důkazy, které by měly samostatně využít v řízení před správním orgánem jako samostatné listinné důkazy. Typicky např. v případě, kdy má znalec stanovit hodnotu nemovitosti, je možné považovat samotnou nemovitost za důkaz jen velmi obtížně. Nicméně v souzené věci námitka žalobce jasně poukazuje na postup správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, který přezkoumávané nabídky vybraného uchazeče fakticky vůbec samostatně nepřezkoumával, byť tyto byly předmětem řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže.

[50] Jak již soud výše uvedl, pokud by byly správní orgány s obsahem a podrobnostmi variantních nabídek seznámeny, nemohly takto zjištěné informace promítnout do obsahu prvostupňového ani napadeného rozhodnutí, čímž vznikla procesní situace, kdy fakticky jediným subjektem, který byl s obsahem variantních nabídek seznámen a který mohl pracovat s informacemi, které byly ve variantních nabídkách obsaženy, byl znalecký ústav. K takové situaci ale podle názoru soudu v řízení před správním orgánem prvního stupně nemělo a nemohlo vůbec dojít a právě v této situaci spatřuje soud elementární procesní pochybení správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, který postup správního orgánu prvního stupně akceptoval.

[51] Jestliže v souzené věci bylo předmětem řízení posouzení souladu projektové dokumentace s variantními nabídkami vybraného uchazeče, tak se nutně musel správní orgán prvního stupně s variantními nabídkami obsahově seznámit, neboť o nich jinak vůbec nemohl věcně rozhodovat, jelikož by nemohl vědět, o čem vlastně rozhoduje. Byly-li variantní nabídky předmětem řízení, musely v této souvislosti být i podkladem rozhodnutí (§ 50 odst. 1 správního řádu). Pouze teprve ve chvíli, kdy se správní orgán prvního stupně seznámil s obsahem variantních nabídek a projektové dokumentace, tak mohl zjistit, že k posouzení předmětu řízení potřebuje odborné znalosti, kterými sám nedisponuje. To konečně mělo být také součástí odůvodnění usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 12. 2012, č. j. ÚOHS-S633/2012/VZ-23254/2012/511/KČe, které ale důvody proč není Úřad schopen posoudit variantní nabídky sám, vůbec neobsahuje. Nemožnost posoudit variantní nabídku, nebo její specifickou část samostatně je důvodem pro zpracování znaleckého posudku, znalec je následně ustanoven usnesením správního orgánu (56 správního řádu) a variantní nabídky nutně měly být důkazem, který v řízení vedl k ustanovení znalce a následně k rozhodnutí ve věci samé.

[52] V případě, že by se správní orgán prvního stupně skutečně seznámil s obsahem variantních nabídek tak, aby mohl řádně zadat znalecký posudek, nemohlo by zadání znaleckého posudku a ve vazbě na něj i celé řízení vyvolávat dojem, že Úřad reálně přenesl svoji odpovědnost za posouzení předmětu řízení na znalce.

V. Shrnutí a náklady řízení

[53] S ohledem na vše výše uvedené, tedy při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, zdejší soud zjistil, že v dané věci došlo k vydání rozhodnutí, které je jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a druhá je založeno na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu a zejména vyžaduje zásadní doplnění. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. Krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.

[54] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož nebyl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, ale svým zaměstnancem, tak mu nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci tedy náleží toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a prokázané jízdné na soudní jednání ve výši 420 Kč; celkově tedy vše vyčísleno na částku 3.420 Kč.

[55] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 věta první s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, která by byla spojena s finančními náklady, a tudíž bylo rozhodnuto tak, že osoby zúčastněné na řízení a), b) a c) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. října 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová předsedkyně senátu